

GROSSE

Mr.

In

Uit

UR

€

d.d.

GROSSE

Mr.

In

Uit

UR

€

d.d.

VERZET A.R. 10/354/A dd. 1/02/2010

F° nr.

VONNIS uitgesproken door de Voorzitter van de **TWEEDE KAMER** in openbare terechtzitting van de Arbeidsrechtbank van het Gerechtelijk Arrondissement Antwerpen op **woensdag NEGEN MAART TWEEDUIZEND EN ELF**

INZAKE:

A.R.10/1744/A

S SARL vennootschap naar Frans recht, nummer [nummer], siret nummer [nummer], met vennootschapszetel gevestigd te 05330 ST. CHAFFREY (FRANKRIJK), [adres];

EISENDE PARTIJ OP VERZET: ter zitting vertegenwoordigd door mr. [naam] advocaat te [adres];

TEGEN:

BJ.A., geboren op [geboortedatum] te 's Gravenhage (Nederland), wonende te 2930 Brasschaat, [adres];

VERWERENDE PARTIJ OP VERZET: ter zitting verschijnende in persoon en vertegenwoordigd door mr. [naam], advocaat te [adres];

VERLEENT DE RECHTBANK HET VOLGENDE VONNIS:

Gelet op de stukken van het geding, gevoegd bij het dossier van de rechtspleging en vermeld op de inventaris ervan, o.m.:

- de dagvaarding op verzet betekend op 10 maart 2010 door het ambt van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder E. Lemouche in vervanging van W. Fredrix, met standplaats te Antwerpen;
- de beschikking overeenkomstig artikel 747 Ger.W. van 31 mei 2010;
- de conclusie voor verwerende partij op verzet ontvangen per fax ter griffie op 30 juli 2010 en in origineel op 2 augustus 2010;
- de conclusie voor eisende partij op verzet ontvangen ter griffie op 30 september 2010;
- de tweede conclusie voor verwerende partij op verzet ontvangen per fax ter griffie op 2 november 2010 en in origineel op 2 november 2010;
- de tweede en syntheseconclusie voor eisende partij op verzet ontvangen ter griffie op 30 november 2010;
- de syntheseconclusie voor verwerende partij op verzet ontvangen per fax ter griffie op 15 december 2010 en in origineel op 17 december 2010;
- het proces-verbaal van de openbare terechtzittingen.

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, waarvan de voorschriften werden nageleefd.

Het debat werd voorafgegaan door een poging tot minnelijke schikking overeenkomstig art. 734 Ger.W., doch partijen kwamen niet tot een verzoening.

Gehoord de partijen in hun middelen en gezegden ter openbare zitting van 26 januari 2011.

* * *

1. Voorwerp

In de inleidende dagvaarding van 8 december 2009 vorderde de heer BJ.A. de veroordeling van de vennootschap naar Frans recht sarl S (verder “de sarl”) tot
* de betaling van € 13 672,73, meer bepaald

- € 5 000 achterstallig nettoloon oktober 2009
- € 3 672,73 onkostenvergoeding oktober 2009
- € 5 000 achterstallig nettoloon november 2009

te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intresten en de kosten van het geding;

* hij vorderde dat voorbehoud wordt verleend voor de bedragen (Franse belastingen en ander belastingen en bijdragen) tot de betaling waartoe de sarl eveneens gehouden is, bovenop het nettoloon, uit hoofde van de arbeidsovereenkomst afgesloten tussen partijen

* hij vorderde dat het vonnis uitvoerbaar wordt verklaard bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling, noch aanbod van kantonnement.

Ter zitting van 18 januari 2010 deed de heer BJ.A. met een nota op basis van artikel 808 Ger.W. uitbreiding van zijn vordering € 5 000,00 als het vervallen loon voor de maand december 2009.

Bij tussenvonnis van 1 februari 2010 (AR 10/354/A):

- werd de oorspronkelijke vordering ontvankelijk verklaard en werd de sarl bij verstek veroordeeld tot de betaling van het in de dagvaarding gevorderde bedrag van € 13 672,73, te verminderen met de wettelijk verplichte sociale en fiscale inhoudingen, voor zover deze verschuldigd zijn en te vermeerderen met de wettelijke intresten vanaf de respectieve data van opeisbaarheid en met de gerechtelijke intresten vanaf 8 december 2009;
- werd de zaak op vraag van de heer BJ.A. naar de bijzondere rol verwezen “in afwachting van een definitieve begroting mbt het nog te vervallen loon en de onkostenvergoedingen”.

Bij gerechtsdeurwaardersexploot van 10 maart 2010 tekent de sarl verzet aan tegen dit verstekvonnis en vordert de sarl

- dat het vonnis wordt vernietigd;
- dat de arbeidsrechtbank zich onbevoegd verklaard om over het geschil uitspraak te doen;

- dat de oorspronkelijke vordering onontvankelijk en/of ongegrond wordt verklaard;
- dat akte wordt verleend dat voor zover als nodig, de arbeidsrechtbank de verbreking om dringende reden van de arbeidsovereenkomst ten laste van de heer BJ.A. bekrachtigt en dat deze wordt veroordeeld tot de betaling van € 1 provisioneel;
- dat de heer BJ.A. wordt veroordeeld tot de kosten van het geding, rechtsplegingsvergoeding inbegrepen.

In de conclusie van 30 november 2010 vordert de sarl dat akte wordt verleend dat voor zover als nodig, de arbeidsrechtbank de verbreking om persoonlijke motieven naar Frans recht van de arbeidsovereenkomst ten laste van de heer BJ.A. bekrachtigt en dat deze wordt veroordeeld tot de betaling van € 1 provisioneel.

In de conclusie van 30 juli 2010 vordert de heer BJ.A. dat het verstekvonnis wordt bevestigd en dat het verzet onontvankelijk wordt verklaard, minstens als ongegrond wordt afgewezen en dat de sarl wordt veroordeeld tot de gedingkosten, inbegrepen een rechtsplegingsvergoeding van € 1 100. Hij vordert dat de voorlopige tenuitvoerlegging van het vonnis wordt bevolen.

2. Feiten

De heer BJ.A. was in het kader van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur van 1 oktober 2007 tot 30 september 2009 in dienst van de vennootschap “Space” als uitvoerend verantwoordelijke.

De heer BJ.A. trad vervolgens in dienst van de sarl als “Operations Advisor”, krachtens een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van 1 februari 2009 tot 30 juni 2010.

Deze op 11 april 2009 ondertekende arbeidsovereenkomst, die het voorgaande contract van 15 juni 2007 vervangt, is in het Engels opgesteld.

Er werd geen vrije, noch een beëdigde vertaling van het geheel van deze overeenkomst neergelegd door de partijen.

Op de laatste pagina van de arbeidsovereenkomst wordt gesteld : “*As required by Belgium Law this contract will be translated in Flemish*”.

In artikel 2.1. van de arbeidsovereenkomst wordt bepaald dat de prestaties dienen te worden uitgevoerd in de burelen van de ‘Space Group’ te Briançon.

Artikel 2.1. stipuleert ook “*However, the Employer recognises and agreed that you may also work remote from Briançon from time tot time as appropriate*”.

Artikel 3.3. van de arbeidsovereenkomst bepaalt:

“This contract of employment and all duties and obligations (in spite of the fact the employee is included in the French payroll structure and payments) contained therein for both the Employer and the Employee will be governed by Belgium law and in case of litigation or dispute the case shall be referred to and finally resolved by arbitration under the rules of the Antwerp Belgium court”.

Er werd een nettoloon van € 7 000 overeengekomen voor de periode van 1 februari 2009 tot 30 september 2009 en van € 5 000 voor de periode van 1 oktober 2009 tot 30 juni 2010 (inclusief “car allowances”).

Er werd ook voorzien in de terugbetaling van kosten van verzekering (voor maximum € 350 per jaar), van benzine en van de kosten van de aanschaf of de huur van een gsm, blackberry en laptop en van gesprekskosten, telkens voor professioneel en redelijk privégebruik.

Per e-mails van 7 oktober 2009 werd onderhandeld over de modaliteiten van een minnelijke beëindiging van de arbeidsovereenkomst.

Per e-mail van 30 oktober 2009 deelde de heer BJ.A. mee dat de definitieve laatste onkosten werden overgemaakt en dat hij op instructies wacht.

De sarl antwoordde op 4 november 2009 dat de onkosten zullen worden vergoed, maar dat ze omwille van cashflow-moeilijkheden de betaling van de bedragen ingevolge de beëindiging wil uitstellen.

De heer BJ.A. antwoordde in een e-mail van 5 november 2009 deze beslissing te respecteren, maar verzocht dan wel om zijn normale salaris en onkosten te betalen.

De sarl antwoordde per e-mail van 11 november 2009 dat er al betalingsinstructies werden gegeven.

Per e-mail van 23 november 2009 heeft de heer BJ.A. de sarl aangemaand om het loon voor oktober 2009 (€ 5 000) te betalen en een onkostenvergoeding (€ 8 772,73).

De sarl stelt dat er geen arbeidsprestaties werden geleverd in oktober en november 2009 en dat de heer BJ.A. werd ontslagen wegens grove tekortkomingen, onder meer het niet presteren van arbeid, conform de bepalingen van het Franse recht.

Per aangetekende brief van 23 november 2009 werd de heer BJ.A. uitgenodigd in het kader van de procedure van het ontslag op grond van grove tekortkomingen.

Met een geregistreerde e-mail van 1 december 2009 protesteerde de heer BJ.A. tegen het voorgenomen ontslag en haalde onder meer aan dat dit het gevolg was van zijn aanhoudende verzoeken tot betaling van het loon voor oktober en november 2009 en van de onkostenvergoeding.

Op 8 december 2009 werd de oorspronkelijke gedinginleidende dagvaarding betekend.

Met een aangetekende brief van 11 december 2009 deelde de sarl de heer BJ.A. in kennis van de reden van het ontslag, er werd onder meer gesteld: “(...) *que vous avez purement et simplement abandonné l’ exécution de vos fonctions. Vous êtes ainsi demeuré, depuis le mois de juillet 2009, des semaines complètes sans donner le moindre signe de vie, ne vous rendant même plus à Briançon (...).*”

In een geregistreerde e-mail van 17 december 2009 betwistte de heer BJ.A. de ingeroepen tekortkomingen. Hij wees er onder andere op dat er omwille van de cashflow-problemen van de firma werd overeengekomen dat zijn salaris zou worden gereduceerd, omwille van de vermindering van de verantwoordelijkheden en dat hij minder naar Briançon zou moeten reizen, om kosten te drukken. Hij wees erop dat hij nog wel regelmatig contact had met de teamleden en dat er regelmatig ontmoetingen plaatsvonden buiten Briançon, onder meer in Avignon en Parijs.

Per geregistreerde e-mail van 23 december 2009 maande de heer BJ.A. de sarl onder meer nogmaals aan tot de betaling van de achterstallen.

3. Internationale rechtsmacht

De sarl werpt een exceptie van gebrek aan internationale rechtsmacht op en laat gelden dat de Belgische arbeidsgerechten geen kennis kunnen nemen van het geschil. Conform artikel 19 van de verordening 44/2001 is de werkgever van de plaats waar de arbeid wordt uitgeoefend bevoegd om kennis te nemen van de vordering en de arbeidsprestaties werden gewoonlijk uitgevoerd in Briançon te Frankrijk, zoals ook contractueel werd vastgesteld. Dat er werd toegestaan om in bepaalde omstandigheden buiten het hotel arbeidsprestaties te leveren, om contracten met touroperatoren te onderhandelen, zou nog niet impliceren dat het de heer BJ.A. toegestaan was van thuis uit te werken.

De sarl roept ook in dat ook aan het bevoegdheidscriterium is voldaan van de plaats van de vestiging van de werkgever, die de werknemer in dienst nam, indien de werknemer niet in éénzelfde land arbeidsprestaties levert, zoals bepaald in hetzelfde artikel 19 van de verordening 44/2001.

De sarl vecht aan dat de partijen de Belgische arbeidsgerechten hebben aangeduid als de bevoegde rechtsinstanties, omdat werd overeengekomen dat er bij geschil een arbitrageprocedure zou worden gevolgd.

De rechtbank zou zich dan ook onbevoegd moeten verklaren gelet op het arbitragebeding, dat conform artikel 1678,2° Ger. W. nietig is, omdat het werd afgesloten voor het ontstaan van het geschil, zodat de bepalingen van artikel 19 van de verordening 44/2001 spelen en de Franse rechter bevoegd is om kennis te nemen van het geschil.

De sarl benadrukt dat de rechtskeuze voor de toepassing van het Belgische recht niet impliceert dat de Belgische gerechten bevoegd zijn.

De heer BJ.A. laat gelden dat de arbeidsrechtbank in het kader van de verstekprocedure, ingevolge artikel 630 Ger.W., haar territoriale bevoegdheid al onderzocht en oordeelde dat ze kennis kon nemen van het geschil.

De heer BJ.A. betoogt dat hij ook prestaties verrichtte in het kader van de arbeidsovereenkomst op zijn woonplaats in België, wat hem contractueel werd toegestaan. Hij merkt op dat het loon ook werd uitbetaald op zijn woonplaats in België en dat de gedeeltelijke uitvoering van de verbintenis in België de rechtsmacht van de Belgische rechter kan rechtvaardigen, op grond van artikel 635,3° Ger.W.

De heer BJ.A. roept in dat in de arbeidsovereenkomst werd bedongen dat, in geval van betwisting, de procesvoering wordt toegewezen aan de Belgische rechtbanken te Antwerpen. Hij voert aan dat het niet de gemeenschappelijke bedoeling was van de partijen om een arbitragebeding te sluiten, in artikel 3.3. van de arbeidsovereenkomst wordt immers ook verwezen naar de toepassing van het Belgische recht en naar "litigation" en dus naar een gerechtelijke procedure.

Hij merkt op dat de sarl zelf de nietigheid van de arbitrageclausule opwerpt en niettemin meent dat de Franse gerechten bevoegd zijn.

Preliminair wordt vastgesteld dat de heer BJ.A. op impertinente wijze verwijst naar internrechtelijke Belgische bepalingen betreffende de territoriaal bevoegde Belgische rechtbank, omdat de rechtsvraag die zich stelt naar aanleiding van de door de sarl opgeworpen exceptie de internationale rechtsmacht van de Belgische arbeidsgerechten betreft.

De heer BJ.A. kan zich evenmin beroepen op het inmiddels door de bepalingen van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht ("WIPR") opgeheven artikel 635 Ger.W.

Het WIPR trad in werking per 1 oktober 2004 (ingevolge artikel 140 WIPR, drie maanden na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van 27 juli 2004) en artikel 126 §1 WIPR bepaalt dat de artikelen inzake de internationale bevoegdheid van rechters van toepassing zijn op rechtsvorderingen ingesteld na de inwerkingtreding van deze wet.

Alleen de vóór 1 oktober 2004 ingestelde vorderingen blijven bijgevolg onderworpen aan het oude internationale bevoegdheidsregime (B. VOLDERS, “Inwerkingtreding” in *Het wetboek van internationaal privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Intersentia/Bruylant, 2006, p. 672, 714-715).

De bevoegdheidsregels voortvloeiend uit een internationaal verdrag zijn overigens van toepassing, zodat niet dient teruggegrepen te worden naar de bevoegdheidsbepalingen van het nationale recht van de rechter bij wie de zaak aanhangig is, meer bepaald naar het WIPR.

De internationale rechtsnormen primeren voor het beslechten van de bevoegdheidsvraag (cf. H. STORME en S. BOUZOUMITA, “Arbeidsovereenkomsten in internationaal privaatrecht. Recente evolutie”, *NJW* 2005, nr. 3, p. 291; O. WOUTERS, “De rechterlijke bevoegdheid inzake arbeidsovereenkomsten onder het EEX- en het EVEX-Verdrag, de EEX-Verordening en het Wetboek IPR”, *JTT* 2004, p. 385).

De toepasselijkheid van verordening nr. 44/2001 (EG) van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (*Publicatieblad*, nr. L 012 van 16 januari 2001; hierna “EEX-Verordening”) staat niet ter discussie.

Deze verordening bepaalt sinds haar inwerkingtreding op 1 maart 2002, binnen de grenzen van de lidstaten van de Europese Unie, welke rechter bevoegd is, onder meer voor arbeidsrechtelijke geschillen met een internationaal karakter (afdeling 5).

Voor geschillen ontstaan naar aanleiding van individuele verbintenissen uit arbeidsovereenkomst en bij gebrek aan geldige bevoegdheidsclausule bepaalt artikel 19 van de EEX-Verordening:

“De werkgever met woonplaats op het grondgebied van een lidstaat kan voor de volgende rechten worden opgeroepen:

1. voor de rechten van de lidstaat waar hij woonplaats heeft, of
2. in een andere lidstaat:
 - a) voor het gerecht van de plaats waar de werknemer gewoonlijk werkt of voor het gerecht van de laatste plaats waar hij gewoonlijk heeft gewerkt, of
 - b) wanneer de werknemer niet in eenzelfde land gewoonlijk werkt of heeft gewerkt, voor het gerecht van de plaats waar zich de vestiging bevindt of bevond die de werknemer in dienst heeft genomen.”

Artikel 21 van de EEX-Verordening bepaalt dat van deze afdeling (betreffende individuele verbintenissen uit een arbeidsovereenkomst) slechts kan worden afgeweken door overeenkomsten:

1. gesloten na het ontstaan van het geschil; of
2. die aan de werknemer de mogelijkheid geven de zaak bij andere rechten dan de in deze afdeling genoemde aanhangig te maken.

De heer BJ.A. beroept zich op artikel 3.3. van de arbeidsovereenkomst, dat een rechtsgeldig forumbeding zou uitmaken in de zin van artikel 21.2 van de EEX-Verordening, waarin de partijen overeenkwamen de Belgische gerechten bevoegd te verklaren in geval van geschil.

Het ingeroepen beding luidt:

“in case of litigation or dispute the case shall be referred to and finally resolved by arbitration under the rules of the Antwerp Belgium court”.

De interpretatie die de heer BJ.A. aan deze bepaling geeft kan echter niet worden bijgetreden.

Het geheel van deze contractuele bepaling laat dergelijke lezing niet toe, omdat op voldoende duidelijke en ondubbelzinnige wijze wordt gesteld dat in geval van of proces- of gedingvoering of geschil tussen de partijen, de zaak zal beslecht worden door een scheidsrechterlijke beslissing, onder de regels van het Antwerpse Belgische gerecht.

Dit beding geeft blijk van de wil van de partijen om de geschillen die kunnen ontstaan uit hun rechtsbetrekkingen te onderwerpen aan de alternatieve geschillenbeslechting van arbitrage.

Deze bepaling betreft dus een arbitragebeding en geen forumbeding, waarin de partijen een overeenkomst sloten tot aanduiding van de bevoegde rechter.

In het beding wordt weliswaar verwezen naar de toepassing van de regels geldend voor het Belgische gerecht, maar dit is in overeenstemming met de expliciete rechtskeuze voor de toepassing van het Belgische recht in dezelfde contractuele bepaling.

Deze rechtskeuze impliceert dat wordt verwezen naar deel VI Ger.W. betreffende de arbitrage.

De vermelding van het “Antwerpse Belgische gerecht” is niet betekenisloos (vgl. Antwerpen 26 mei 2008, *NJW* 2009, 81, noot A. VANDERHAEGHEN met betrekking tot de rechtsgeldige aanduiding van de identiteit van de arbitrageinstantie, bij de vermelding van de ‘*regels van Antwerpse arbitrage*’ in een arbitragebeding).

De tenuitvoerbaarverklaring van de arbitrale uitspraak kan bovendien slechts plaatsvinden, nadat zij door de rechtbank uitvoerbaar wordt verklaard (artikel 1710 Ger.W.).

Het dispuut over de correcte Nederlandse vertaling van artikel 3.3. van de arbeidsovereenkomst is niet pertinent, omdat in alle door de partijen aangehaalde hypothesen en of nu al dan niet de term “litigation” als “procesvoering” dan wel als “betwisting” moet worden vertaald, uit het geheel van deze bepaling volgt dat het de gemeenschappelijke bedoeling van de partijen was om hun geschillen voor te leggen aan een scheidsrechterlijke instantie.

Als kanttekening en volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het decreet van 19 juli 1973 tot regeling van het gebruik van de talen voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers, alsmede van de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen (“Nederlandse taaldecreet”), dat voorschrijft dat het Nederlands de te gebruiken taal is voor de sociale betrekkingen tussen de werkgever en de werknemers, slechts van toepassing is op de natuurlijke en rechtspersonen die een exploitatiezetel in het Nederlandse taalgebied hebben.

Onder exploitatiezetel moet worden verstaan iedere vestiging of centrum van activiteit met enige standvastigheid waaraan het personeelslid gehecht is, waar de sociale contacten tussen partijen in principe plaatshebben: daar waar doorgaans de opdrachten en

instructies aan het personeelslid worden gegeven, waar hem alle mededelingen worden gedaan en waar hij zich tot zijn werkgever wendt (vgl. Arbitragehof nr. 9/86 van 30 januari 1986, *J.T.T.*1986, 110).

Uit de beschikbare feitelijke elementen en de stukken kan niet worden afgeleid dat aan deze toepassingsvoorwaarde is voldaan en dat de sarl over een exploitatiezetel beschikt in België en dus evenmin in het Nederlandse taalgebied.

De rechtsvraag of dit arbitragebeding al dan niet rechtsgeldig is, is niet relevant voor de beoordeling, vermits enkel moest worden onderzocht of de heer BJ.A. zich als dan niet terecht op een forumbeding beroept ter bepaling van de internationale rechtsmacht van de Belgische arbeidsgerechten.

Aangezien er geen forumbeding werd gesloten, zijn de bevoegdheidsregels van artikel 19 van de EEX-Verordening onverkort van toepassing en is de essentiële vraag of België de plaats van tewerkstelling was in de betekenis van deze bepaling.

De rechtspraak van het Hof van Justitie gewezen in toepassing van het EEX-verdrag (verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken) blijft ook richtinggevend voor de interpretatie van de bepalingen van de EEX-Verordening, de uniforme uitlegging van begrippen wordt immers nagestreefd (H. STORME en S. BOUZOUMITA, *l.c.*, nr. 5, p. 293; O. WOUTERS, *l.c.*, p. 407).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen de principes worden gedistilleerd dat de plaats van gewoonlijke tewerkstelling, volgens een verdragsuniforme interpretatie, wordt begrepen als de plaats waar of van waaruit de werknemer hoofdzakelijk zijn verplichtingen jegens zijn werkgever vervult, de plaats waar de werknemer de overeengekomen werkzaamheden verricht of de plaats waar de werknemer het werkelijke centrum van zijn beroepswerkzaamheden heeft gevestigd.

De vestiging waar de werknemer in dienst is genomen verwijst naar de lokale eenheid waar de persoon is komen werken, dit kan een filiaal, kantoor of bijhuis betreffen.

Ook de geografische spreiding van de arbeidstijd kan een medebepalende factor, mits rekening wordt gehouden met de aard en het belang van de uitgevoerde arbeid en mits er geen nauwere aanknopingspunten zijn met een andere plaats van arbeid.

Alle omstandigheden van het concrete geval en de gehele duur van de arbeidsovereenkomst moeten in ogenschouw worden genomen.

Bij gelijktijdige tewerkstelling in verschillende landen zijn de doorslaggevende elementen de arbeidstijd die in elk van de landen aan de arbeidsprestaties wordt besteed, de aanwezigheid van een kantoor van waaruit de beroepsactiviteiten worden georganiseerd en waarnaar de werknemer terugkeert. (S. DEMEULEMEESTER en R. DUJARDIN, “Enige procesrechtelijke aspecten van grensoverschrijdende tewerkstelling” in G. VAN LIMBERGHEN, (ed.), *Grensoverschrijdende tewerkstelling, Themanummer T.S.R.*, 3-4/2004, nrs. 23 tot en met 27, p. 769-772; H. STORME en S. BOUZOUMITA, *l.c.*, nrs. 17 tot en met 25 p. 293 -297).

Op grond van de beschikbare gegevens toont de sarl toereikend aan dat de “gewone plaats van tewerkstelling” in Frankrijk was gevestigd en dat Briançon het werkelijke centrum was van de beroepswerkzaamheden.

Artikel 2 van de arbeidsovereenkomst duidt de kantoren van de sarl te Briançon uitdrukkelijk aan als de plaats waar de prestaties moeten worden uitgevoerd.

Niets laat toe vast te stellen dat de werkzaamheden niet in het kantoor in Frankrijk werden georganiseerd en dat de heer BJ.A. niet telkens naar daar terugkeerde, nadat desgevallend prestaties werden uitgevoerd in een ander land.

Van de loutere bewering van de heer BJ.A. dat hij ook werkte van op zijn woonplaats in België ontbreekt elke feitelijke onderbouwing.

De heer Ancher, die de bewijslast draagt van dit door hemzelf aangehaalde feit (artikel 1315 B.W. en 870 Ger.W.), vergenoegt er zich mee te verwijzen naar de contractuele bepaling die hem toelaat sporadisch en indien vereist buiten de kantoren te werken, maar hij laat na op concrete wijze te verhelderen in welke omstandigheden en volgens welke modaliteiten hij ook thuis zou hebben gewerkt.

Een concrete precieze omschrijving van zijn takenpakket en tijdsbesteding ontbreekt bijvoorbeeld en de stukken van het dossier bevatten geen decisieve indicaties van de uitvoering van de arbeidsovereenkomst op het Belgische grondgebied en/of op een thuishkantoor.

Het enkele feit dat de heer BJ.A. zijn officiële woonplaats heeft in België en dat zijn loon in België werd uitbetaald, volstaat evident niet om aan te tonen dat de bedongen arbeid voornamelijk in België uitvoerde.

Andere aanknopingspunten met België worden niet aangehaald.

Dat het leeuwenaandeel van de arbeid op het Belgische grondgebied werd uitgevoerd en dat het gros van de arbeidstijd in België werd gespendeerd, wordt op basis van geen enkel stuk aangetoond.

De heer BJ.A. voert trouwens zelfs niet uitdrukkelijk aan dat hij hoofdzakelijk vanuit een thuishkantoor in België zou hebben gewerkt.

Bovendien heeft de heer BJ.A. niet in vraag gesteld dat hij daadwerkelijk zijn instructies kreeg vanuit de bedrijfszetel in Briançon en dat de arbeidsovereenkomst er werden ondertekend.

Bij simultane tewerkstelling in meerdere landen vormt de plaats waar de werknemer zijn richtlijnen krijgt immers ook een beoordelingselement (O. WOUTERS, *l.c.*, p. 392).

De sarl beroept zich bijgevolg terecht op de toepassing van dit artikel 19 2, a), bij gebrek aan bewijs van gewoonlijke tewerkstelling op het Belgische grondgebied.

Er moet bijgevolg worden besloten dat de arbeidsrechtbank te Antwerpen niet beschikt over internationale rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering.

De rechtbank moet zich beperken tot een onbevoegdheidsverklaring en kan de zaak niet verwijzen naar de vreemde rechter. De verwijzingsregel van artikel 660 Ger.W. geldt niet ten aanzien van een vreemde rechter (Arbrb. Hasselt 19 juni 2000, www.cass.be).

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Rechtsprekende op tegenspraak,
Na erover beraadslaagd te hebben,
Alle andersluidende conclusies verwerpende,

Verklaart het verzet ontvankelijk.

Vernietigt het verstekvonnis van de derde kamer van de arbeidsrechtbank van Antwerpen van 1 februari 2010 (AR 10/354/A).

Stelt vast dat ze geen internationale rechtsmacht heeft om van het geschil kennis te nemen.

Veroordeelt verwerende partij op verzet tot de betaling van de gedingkosten, tot op heden aan de zijde van eisende partij op verzet bepaald op € 125,56 dagvaardingskosten en laat de kosten voor het overige onvereffend bij gebrek aan opgave en aan de zijde van verwerende partij op verzet op € 436,62 oorspronkelijke dagvaardingskosten en € 1 100 rechtsplegingsvergoeding.

de griffier,

de voorzitter van de kamer,

rechter in sociale zaken,

rechter in sociale zaken,

werkgever,

werknemer-bediende,